

Sygn. akt VIII P 21/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 04 lutego 2014 r. w Gdańsku

sprawy z powództwa E. K. (1)

przeciwko (...) sp. z o.o. dawniej (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.

o ochronę dóbr osobistych

I. oddała powództwo,

II. zasądza od E. K. (1) na rzecz pozwanego (...) sp. z o.o. dawniej (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 listopada 2013 roku powódka, E. K. (1), wniosła o nakazanie pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (dawniej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.) usunięcia skutków umyślnego naruszenia jej dóbr osobistych, spowodowanego przekazaniem osobom trzecim nieprawdziwych informacji o rzekomym jej działaniu na szkodę pozwanej, poprzez złożenie w terminie 3 dni od daty uprawomocnienia się wyroku w niniejszej sprawie na ręce wszystkich klientów pozwanej pisemnego oświadczenia następującej treści: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. niniejszym przeprosza panią E. K. (1) oraz partnerów handlowych za przekazanie fałszywej informacji rzekomym działaniu pani E. K. (1) na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.. Pani E. K. (1) w żadnym momencie swojej współpracy z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. nie działała na szkodę spółki. Rozpowszechnienie tej fałszywej informacji naruszało dobre imię oraz cześć pani E. K. (1), jak również podważyły jej etykę zawodową, za co (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. ponownie przeprosza”.

Nadto, powódka wniosła o nakazanie pozwanej opublikowania tekstu przeprosin w Dzienniku Ubezpieczeniowym w formie płatnego ogłoszenia w formacie całostronicowym, w ciągu 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku w niniejszej sprawie, upoważnienie powódki do opublikowania tekstu przeprosin jak wskazano powyżej, na koszt pozwanej we wskazanym tytule prasowym w przypadku, gdyby tego nie uczyniła pozwana w określonym w wyroku terminie, nakazanie pozwanej przekazania kwoty 10.000 zł na rzecz Ośrodka Szkolno – (...) dla Niesłyszących im. J. S. w W., ul. (...), (...)-(…) W., zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż strony niniejszego sporu łączyła w okresie od 1 czerwca 2013 roku do 30 września 2013 roku umowa o pracę na czas nieokreślony, na mocy której pozwana zatrudniła ją na czas nieokreślony,

na stanowisku specjalisty ds. likwidacji szkód. W dniu 17 września 2013 roku powódka złożyła na ręce wiceprezesa zarządu pozwanej spółki wniosek o udzielenie urlopu wypoczynkowego w okresie od 19 do 30 września 2013 roku. Wniosek ten został przez pracodawcę zaakceptowany. W dniu 19 września 2013 roku wiceprezes pozwanej spółki (...) przekazał za pomocą poczty elektronicznej na ręce partnerów handlowych pozwanej spółki oświadczenie o zakończeniu współpracy z powódką oraz z M. S. (1) z uwagi na działania tych osób mogące wyrządzić szkodę spółce. Jednocześnie przekazana została informacja o zablokowaniu telefonu powódki. Zakończenie stosunku pracy między stronami nastąpiło w bezpośrednim związku z naruszeniem dóbr osobistych powódki przez reprezentującego pozwaną spółkę (...).

Dalej powódka wskazała, iż opiera swoje żądania na regulacji przepisów art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 11¹ k.p. i zaprzecza jakoby w związku ze świadczeniem pracy na rzecz pozwanej spółki działała na szkodę tejże spółki. Wskazała, iż pozwana bezspornie rozpowszechniała niebędące prawdą informacje o niej oraz przekazywała je na ręce partnerów handlowych, co skutkowało naruszeniem jej dóbr osobistych w postaci czci i wizerunku. Podkreśliła, iż w korespondencji z partnerami handlowymi zakwestionowana została jej etyka zawodowa. W jej opinii działania pozwanej naruszyły jej dobra osobiste zarówno w ujęciu szerokim, jak i wąskim poprzez naruszenie dóbr ściśle pracowniczych.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (dawniej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.) wniosła o oddalenie powództwa oraz o obciążenie powódki kosztami postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom pozwu za wyjątkiem tych, którym wyraźnie przyznała. Pozwana zakwestionowała w szczególności, aby zawarte w e-mailu z 19 września 2013 roku sformułowanie, że działania powódki mogą powodować szkodę pozwanej spółce stanowiło naruszenie jej dóbr osobistych, tj. dobrego imienia i czci, gdyż była to opinia prawdziwa, oparta na faktach. Podkreśliła, iż w dniu 25 września 2013 roku powódka złożyła na jej ręce pismo, w którym nawiązując do rozmowy z wiceprezesem zarządu pozwanej z dnia 18 września 2013 roku wyraziła ubolewanie za sposób w jaki przeprowadziła ww. rozmowę i jednocześnie podziękowała pozwanej za zdobyte podczas pracy w pozwanej spółce doświadczenie i wiedzę. Jest rzeczą oczywistą, że powódka nie składałaby takich oświadczeń, gdyby sama czuła się dotknięta ww. e-mailem pozwanej.

Zdaniem pozwanej, zmiana stanowiska powódki w tym zakresie podyktowana była namówieniem jej do podjęcia tych działań przez jej obecnego pracodawcę, tj. (...) Sp. z o.o., a czego dowodzi fakt, że ww. spółka jest sponsorem niniejszej sprawy sądowej, bowiem uiściła ona opłatę od pozwu i od pełnomocnictwa i to prezes tej spółki J. M. domagał się od pozwanej w e-mailu z 28 września 2013 roku „oświadczenia prostującego rozesłaną informację od W. w sprawie E. i M.”. W e-mailu z 14 listopada 2013 roku J. M. przesłał pozwanej pierwszą stronę niniejszego pozwu wraz z oświadczeniem pełnomocnika powódki, co niezbicie dowodzi, że cała ta sprawa jest inspirowana i finansowana przez (...) Sp. z o.o.

Dalej pozwana wskazała, iż obecny pracodawca powódki jest podmiotem konkurencyjnym wobec pozwanej spółki, a do 18 września 2013 roku obie spółki ściśle ze sobą współpracowały, gdyż we władzach spółki zasiadały te same osoby. Od 18 września 2013 roku z (...) Sp. z o.o. odwołani zostali prezes zarządu W. W. (2) i prokurent P. J. i od tego czasu spółka ta podjęła szereg działań w celu przejęcia klientów pozwanej spółki i zmarginalizowania jej działalności na rynku ubezpieczeń majątkowych. W działaniach tych od początku brała aktywny udział powódka, która nagle 18 września 2013 roku poinformowała prezesa W., że prosi o urlop wypoczynkowy w związku z planowanym egzaminem na aplikację prawniczą, by po kilku godzinach oświadczyć, że rezygnuje z pracy w pozwanej spółce i że rozpoczyna pracę w (...) Sp. z o.o. Tego samego dnia, niemal natychmiast po tej rozmowie, powódka (formalnie jeszcze pracownik pozwanej), wbrew sprzeciwom pozwanej, brała udział w wnoszeniu dokumentów należących do pozwanej z jej siedziby, na polecenie nowego zarządu spółki N..

W tych okolicznościach doszło w dniu 19 września 2013 roku do przesłania przez pozwaną e-maila do kontrahentów spółki, którego celem było poinformowanie o zakończeniu współpracy z powódką i z M. S. – nowym członkiem zarządu

(...) Sp. z o.o. i krótkie wyjaśnienie dlaczego pozwanej w tak nagłym trybie zależy na natychmiastowym zaniechaniu przez kontrahentów kontaktów z tymi osobami.

Sformułowanie o możliwości spowodowania przez powódkę szkody pozwanej spółce było w pełni usprawiedliwione okolicznościami zakończenia współpracy z powódką, a w szczególności z jej nielojalnym postępowaniem, które do dziś utrudnia działalność pozwanej spółki.

Pozwana dalej powołała się na orzecznictwo sądów: z 7 maja 2013 roku, I ACa 1335/2012, 31 stycznia 2007 roku, I ACa 1682/2006, 13 czerwca 2002 roku, V CKN 1421/2000.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka E. K. (1) od dnia 1 czerwca 2013 roku była zatrudniona w pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., na stanowisku specjalisty ds. likwidacji szkód, w pełnym wymiarze czasu pracy, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 31 maja 2013 roku. Do obowiązków zawodowych powódki należało zgłaszanie szkód do ubezpieczyciela w przypadkach, gdy klienci zgłaszali daną szkodę spółce, następnie gromadzenie dokumentów dotyczących danej szkody, kontaktowanie się z klientem do wydania decyzji przez ubezpieczyciela, analiza ryzyka ubezpieczeniowego w przypadkach podpisywania polis (dowód: kserokopia umowy o pracę w kopercie – k. 86, zeznania powódki przesłuchanej w charakterze strony – 02:03:18 – 02:39:53 w zw. z 00:08:25 – 00:52:49 płyta CD w kopercie – k. 96).

W dniu 18 września 2013 roku pracodawca, na druku datowanym na dzień 17 września 2013 roku, udzielił powódce urlopu wypoczynkowego na okres od 19 września 2013 roku do 30 września 2013 roku, wstępnie planowanego na wrzesień/październik 2013 roku.

Również w dniu 18 września 2013 roku powódka powiadomiła wiceprezesa zarządu pozwanej spółki (...) o ofercie pracy, którą w połowie września otrzymała od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. oraz wyraziła chęć rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron.

W tym samym dniu W. W. (2) został odwołany z funkcji prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. (dowód: kserokopia wniosku urlopowego z 17 września 2013 roku w kopercie – k. 86, wydruk e-mail – k. 62, zeznania świadka K. G. – 01:48:21 – 02:02:21 płyta CD w kopercie – k. 96, zeznania powódki przesłuchanej w charakterze strony – 02:03:18 – 02:39:53 w zw. z 00:08:25 – 00:52:49 płyta CD w kopercie – k. 96, zeznania W. W. (2) przesłuchanego za stronę pozwaną – 02:39:53 – 02:55:21 w zw. z 00:52:49 – 01:41:21 płyta CD w kopercie – k. 96).

Również w dniu 18 września 2013 roku, po godz. 16.00, powódka, na polecenie nowego zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., wносиła dokumenty (...) Sp. z o.o. z siedziby pozwanej spółki przy ul. (...) w G.. W późniejszym czasie okazało się, iż część wyniesionych dokumentów była dokumentami pozwanej spółki. Nie został sporządzony protokół zdawczo – odbiorczy na okoliczność wydania dokumentów (dowód: zeznania świadka K. G. – 01:48:21 – 02:02:21 płyta CD w kopercie – k. 96, zeznania W. W. (2) przesłuchanego za stronę pozwaną – 02:39:53 – 02:55:21 w zw. z 00:52:49 – 01:41:21 płyta CD w kopercie – k. 96).

Także 18 września 2013 roku wiceprezes zarządu pozwanej spółki (...) zwrócił się telefonicznie do powódki o wydanie kluczy do lokalu spółki (dowód: zeznania powódki przesłuchanej w charakterze strony – 02:03:18 – 02:39:53 w zw. z 00:08:25 – 00:52:49 płyta CD w kopercie – k. 96, zeznania W. W. (2) przesłuchanego za stronę pozwaną – 02:39:53 – 02:55:21 w zw. z 00:52:49 – 01:41:21 płyta CD w kopercie – k. 96).

W dniu 19 września 2013 roku, o godz. 2:12 w nocy, wiceprezes zarządu pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. W. W. (2) wysłał do kontrahentów pozwanej spółki e-maila zatytułowanego jako „Informacja dotycząca M. S. (1) i E. K. (2)”, o następującej treści:

„Szanowni Państwo, uprzejmie informujemy, że z dniem dzisiejszym zakończyliśmy współpracę z E. K. (1) i M. S. (1), z uwagi na działania tych osób, które mogą powodować szkodę spółce (...) Sp. z o.o. w G..

Będziemy z Państwem w kontakcie w dniu jutrzejszym celem udzielenia bliższych wyjaśnień.

Z uwagi na fakt, że osoby te nie rozliczyły się z nami z kart telefonicznych SIM, (...) zostały zablokowane. Numery te będą aktywne po uzyskaniu przez nas duplikatów kart – dołożymy starań, aby nastąpiło to tak szybko jak to możliwe.

E. K. (1) i M. S. (1) nie mogą już występować w imieniu (...). Wszelkie kontakty tych osób nie dotyczą naszej spółki, będziemy zobowiązani za nieudzielanie tym osobom jakichkolwiek informacji związanych ze sprawami dotyczącymi współpracy z (...).

Za utrudnienia przepraszamy. Prosimy się kontaktować z sekretariatem naszej spółki oraz pod numerami telefonów: W. W. (2), (...) e. m. w. , N. W. (...) (...) – służymy wszelkimi wyjaśnieniami w sprawie.

Prosimy także o korzystanie z adresów mailowych na domenie (...)

Podajemy aktualne adresy e-mail:

A. J.: (...)

K. G.(...),

M. M. (2)(...)

N. W.: (...)

P. J.: (...)

W. W. (4): (...)

W. W. (2): (...)

Pozostałe dane pozostają bez zmian.

Poinformujemy Państwa tak szybko jak to możliwe o osobach wskazanych do obsługi Państwa spraw” (dowód: wydruk e-maila – k. 13 – 14).

Również 19 września 2013 roku, o godz. 2:40 w nocy, wiceprezes zarządu pozwanej spółki (...) wysłał do powódki e-maila zatytułowanego jako „Rozliczenie mienia (...) Sp. z o.o.”, w którym domagał się pilnego zwrotu kluczy do lokalu pozwanej spółki, a także kart telefonicznych SIM w dniu 19 września 2013 roku, do godziny 10.00 (dowód: wydruk e-maila – k. 32).

W piśmie z dnia 25 września 2013 roku, skierowanym do zarządu pozwanej spółki, powódka, nawiązując do przeprowadzonej w dniu 18 września 2013 roku z W. W. (2) rozmowy w sprawie chęci rezygnacji z dalszej pracy w (...) Sp. z o.o., wyraziła ubolewanie na sposób w jaki przeprowadziła z wiceprezesem zarządu W. W. (2) ww. rozmowę. Jednocześnie w piśmie tym powódka podziękowała za zdobyte podczas pracy w pozwanej spółce doświadczenie oraz wiedzę (dowód: kserokopia pisma z 25 września 2013 roku – k. 28).

W dniu 28 września 2013 roku, o godz. 17:33, prezes zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą S. J. M. (2) wysłał do W. W. (2) oraz do P. J. e-maila zatytułowanego „Re: porozumienie N. – N., przekazanie spraw – spotkanie w poniedziałek”, w którym w pkt 4 prosił przygotowanie na poniedziałkowe spotkanie „oświadczenia dla ubezpieczycieli prostującego rozesłaną informację od W. w sprawie E. i M.” oraz w pkt 5 „rozwiązania umowy o pracę z E. i o współpracę z M.” (dowód: wydruk e-maila – k. 29).

Z dniem 30 września 2013 roku strony, za porozumieniem, rozwiązały umowę o pracę na czas nieokreślony z dnia 31 maja 2013 roku.

Przez cały okres zatrudnienia w pozwanej spółce, tj. od 1 czerwca 2013 roku do 30 września 2013 roku, powódka była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego (dowód: kserokopia rozwiązania umowy o pracę – k. 11, kserokopia świadectwa pracy w kopercie – k. 86, pismo ZUS z 28 stycznia 2014 roku – k. 97).

W dniu 1 października 2013 roku powódka zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą S. umowę o pracę, na czas nieokreślony od 1 października 2013 roku, na stanowisku specjalisty ds. likwidacji szkód.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą S. zgłosiła powódkę do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego od 1 października 2013 roku (dowód: kserokopia umowy o pracę – k. 54, informacja o warunkach zatrudnienia – k. 55, pismo ZUS z 9 stycznia 2014 roku – k. 57).

Powódka zwróciła klucze do lokalu pozwanej spółki w październiku 2013 roku (dowód: zeznania powódki przesłuchanej w charakterze strony – 02:03:18 – 02:39:53 w zw. z 00:08:25 – 00:52:49 płyta CD w kopercie – k. 96).

Z dniem 9 grudnia 2013 roku pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. zmieniła nazwę na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (dowód: informacja KRS – k. 37 – 42).

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, bowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich rzetelności i prawdziwości. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności z urzędu. Sąd poczynił ustalenia w sprawie również na podstawie zeznań świadka K. G. oraz zeznań powódki E. K. (1) przesłuchanej w charakterze strony i W. W. (2) przesłuchanego za stroną pozwaną. Zeznania świadka i stron Sąd ocenił jako wiarygodne w zakresie ustalonego stanu faktycznego, bowiem w tym zakresie zgodne były z materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić.

Ustalenia w sprawie wymagało, czy zachowanie wiceprezesa pozwanej spółki polegające na rozesłaniu w dniu 19 września 2013 roku e-maila do kontrahentów spółki naruszyło dobra osobiste powódki i w związku z tym, czy zasadnym jest nakazanie pozwanej złożenia oświadczenia w przedmiocie oficjalnych przeprosin powódki przez pozwaną w związku z naruszeniem jej dóbr osobistych oraz nakazanie pozwanej przekazania kwoty 10.000 zł na wskazany przez powódkę cel społeczny.

Zgodnie z treścią przepisu art. 11¹ k.p., pracodawca jest obowiązany szanować godność i inne dobra osobiste pracownika.

Na podstawie przepisów art. 24 k.c. w zw. z art. 23 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może ona również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Żądanie roszczenia pieniężnego precyzuje przepis art. 448 k.c., w myśl którego, w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Rozpoznając roszczenia w tym zakresie Sąd powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy w ogóle doszło do naruszenia dóbr osobistych, a dopiero w przypadku pozytywnej odpowiedzi na tak sformułowane pytanie zbadać, czy działanie pozwanej było bezprawne, a więc sprzeczne z obowiązującymi przepisami i zasadami współżycia społecznego. Dowód, że dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone ciąży na osobie poszukującej ochrony prawnej z mocy art. 24 k.c., natomiast na sprawcy owego zagrożenia lub naruszenia spoczywa obowiązek wykazania, iż jego działanie nie było bezprawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2004 r., V CK 609/03, Lex nr 109404).

Ocena, czy doszło do naruszenia dobra osobistego dokonywana jest nie według subiektywnych odczuć osoby dochodzącej roszczeń z tego tytułu, ale przy zastosowaniu obiektywnych kryteriów, uwzględniających reakcję opinii publicznej na tego rodzaju naruszenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 1969 r., I CR 305/69, Lex nr 6576, z dnia 26 października 2001 r., V CKN 195/01, Lex nr 53107, z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CKN 953/00, Lex nr 55098, z dnia 19 maja 2004 r., I CK 636/03, Lex nr 188474 i z dnia 17 września 2004 r., V CK 69/04, Lex nr 1976610).

W doktrynie oraz judykaturze za przejawy naruszenia godności pracownika uznaje się zachowania pracodawcy polegające m.in. na: słownej lub czynnej zniewadze, dopuszczaniu się przez pracodawcę czynów nieobyczajnych wobec pracownika, niewłaściwym sformułowaniu aktów zwolnienia z pracy, umieszczaniu w aktach osobowych tzw. poufnych i tajnych opinii oraz udzielaniu opinii nieprawdziwych, złośliwym niepokojeniu, ujawnieniu przez pracodawcę bez zgody pracownika wysokości jego wynagrodzenia (vide: uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z 16 VII 1993 r., I PZP 28/93, OSNCP 1994, Nr 1, poz. 2).

W niniejszej sprawie powódka wywodziła, iż pozwana bezprawnie rozpowszechniała o niej niebędące prawdą informacje oraz przekazywała je na ręce partnerów handlowych, co skutkowało naruszeniem jej dóbr osobistych w postaci czci i wizerunku. Podkreśliła, iż w korespondencji z partnerami handlowymi zakwestionowana została jej etyka zawodowa.

W opinii powódki nie ulega wątpliwości, iż działania pozwanej naruszyły jej dobra osobiste zarówno w ujęciu szerokim, jak i wąskim poprzez naruszenie dóbr ściśle pracowniczych.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał, że zachowanie pozwanej, w którym powódka upatruje naruszenia swych dóbr osobistych, nie stanowiło naruszenia jej dóbr osobistych. Należy bowiem uznać, że dla oceny, że doszło do naruszenia dóbr osobistych pracownika, nie ma znaczenia to, czy on sam potraktował określone zachowanie osoby reprezentującej pracodawcę jako godzące w jego wartość. Subiektywne odczucia powódki w niniejszej sprawie nie zmieniają obiektywnej oceny stanu sprawy.

Uzasadnione jest więc przyjęcie, że rozesłanie w dniu 19 września 2013 roku e-maila do kontrahentów spółki, o treści jak w ustalonym stanie faktycznym, nie miało cech bezprawności. Tym samym nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki.

Wiceprezes zarządu pozwanej spółki (...), wysyłając do kontrahentów spółki e-maila o zakończeniu współpracy z E. K. (1), z uwagi na jej działanie, które może powodować szkodę spółce (...) Sp. z o.o. w G., nie naruszył dóbr osobistych powódki. W kontekście ustalonego stanu faktycznego należy przyznać rację W. W. (2), iż jego zamiarem była ochrona interesów pozwanej spółki. W. W. (2) obawiał się utraty klientów spółki, obawiał się, iż poza jego wiedzą powódka będzie podejmowała kontakty z kontrahentami spółki. Powódka bowiem, jak sama zeznała, już 18 września 2013 roku zdecydowała się na zmianę pracy, tj. przejście do (...) Sp. z o.o. w S.. Działania jej, tj. wynoszenie dokumentów z siedziby pozwanej spółki w dniu 18 września 2013 roku, po godz. 16.00, na polecenie zarządu (...) Sp. z o.o., mogło wzbudzić u W. W. (2) obawę, iż działanie powódki może powodować szkodę pozwanej spółce.

Nadto, powódka, na polecenie telefoniczne W. W. (2), złożone w dniu 18 września 2013 roku, nie oddała kluczy do lokalu pozwanej spółki. Pracodawca, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności i wydarzeń w dniu 18 września 2013 roku, miał podstawy do utraty zaufania do powódki. Powódka podkreślała, iż z pozwaną spółką pozostawała w stosunku pracy do 30 września 2013 roku, jednakże fakt ten nie przeszkodził powódce w dniu 18 września 2013 roku

działać na polecenie nowego zarządu (...) Sp. z o.o. – przyszłego pracodawcy.]Na marginesie zauważyć należy, że formalnie powódka nie złożyła wypowiedzenia u pozwanej, a jej przejście do konkurencyjnej spółki i toczące się w tym przedmiocie ustalenia, odbyło się za pośrednictwem prezesów tych spółek

Sąd zważył przy tym, iż w e-mailu zawarte było stwierdzenie, iż „z dniem dzisiejszym zakończyliśmy współpracę z E. K. (1) i M. S. (1), z uwagi na działania tych osób, które mogą powodować szkodę spółce (...) Sp. z o.o. w G.”, a nie, iż powódka spowodowała, czy też wyrządziła spółce szkodę.

Sąd zważył również, iż powódka zatrudniona była w pozwanej spółce na stanowisku specjalisty ds. likwidacji szkód, które to stanowisko nie jest objęte skodyfikowanymi przepisami w zakresie etyki zawodowej. Wbrew stanowisku powódki, nie „została zakwestionowana jej etyka zawodowa”. Twierdzenia powódki, iż nikt nie będzie jej chciał przyjąć do pracy oraz iż nastąpił brak zaufania do jej osoby to subiektywne jej odczucia.

Powódka nie może zatem skutecznie domagać się umieszczenia w prasie tekstu przeprosin oraz przekazania kwoty 10.000 zł na cel społeczny, skoro nie doszło do naruszenia dóbr osobistych. Subiektywne przekonanie powódki o naruszeniu jej dóbr osobistych nie znajduje potwierdzenia w dowodach.

Mając powyższe na uwadze, Sąd, na mocy przepisów art. 24 § 1 k.c. w zw. z 11¹ k.p. i art. 448 k.c. a contrario, oddalił powództwo, o czym orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd, w pkt II wyroku, orzekł na mocy art. 98 §1 i § 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSA w SO H. Witkowska – Zalewska